

MÉREGTELENÍTŐ

2026.08.szám

KEDVES OLVASÓ!

Boldogság, aggodalom, öröm, megbánás – sokféle szavunk van arra a sok érzésre, melyet életünk során átélünk. **A mélyben azonban csak két érzés él: a szeretet és a félelem.** A szeretetből árad ki a boldogság, az elégedettség, a béke és az öröm. A félelemből származik a harag, a gyűlölet, az aggodalom és a bűntudat. Helyesebb azt mondani, hogy **vagy** szeretet, **vagy** félelem létezik, mert a kettőt együtt, ugyanabban az időben nem érezhetjük, ők ellentétek. Ha félelemben élünk, nem vagyunk a szeretet birodalmában. Döntenünk kell arról, hol akarunk lenni – ebben nincs semlegesség. Ha nem választom határozottan a szeretetet, akkor a félelemnek, vagy vele rokon érzéseknek a birodalmában találom magam. **Folyamatosan választanunk kell**, különösen olyan bonyolult körülmények közepette, amikor a **félelem megtámadja a szeretethez való elköteleződésünket.** Azután is fogok félni, ha a szeretetet választottam, mint ahogyan evés után újra megéhezem. De ha átítjuk magunkat szeretettel, félelmeink lassan elenyésznek. Az **igazi szabadság** abban található, ha megteszem azt, ami a leginkább megrémiszt. Ha rá szánom magamat az ugrásra, meg fogom találni az Életet..

De tudnom kell, hogy vannak hivatásos félelemkeltők. Ők abban szerzik meg naponta az identitásukat, hogy a félelemkeltés által hatalmukban akarnak tartani. De kibújhatunk a markukból, ha a Szeretetet választjuk.

És ha egyszer eljutottunk a félelmeink túlszárnyalására, új életet találunk. Ahogy Helen Keller mondta: „**Az élet vagy bátor kaland, vagy semmi.**”

Lukátsi Vilma: Akkor ... mi lesz?

Egyre többet tud már az ember,
szédítő trónon ül az Értelme,
előtte még megszólalni sem mer,
lenézett koldus lett az Érzelem...
Mindenkinek a zsarnok parancsol,
a szintén trónra emelt önmaga,
érte süketen és vakon harcol
kegyetlenül. Egy "új kor" hajnala
kábitja el, ha riadtan megáll,
mert fél. Attól, hogy ez már a halál?!

És tanácstalan sodródik tovább
a gépcsodákat alkotó világ.
Az Istent eltemette: sírba zárta,
...tövissel ma már nem koronázza

inkább ... nevetni próbál fölötte a
komputer-kor torzult szülőtte.

Talán őriztetné is a kriptát,
mert ... *ha mégis igaz* lenne mindaz,
amit lenéz, mint a hívők titkát,
de amiről néha-néha hírt ad
az elnémított lelkiismeret,
hogy - harmadnapra a sír üres lett!
S az Isten mégis ... és még ma is él
A Bibliában Ő üzen, beszél...

Akkor ... mi lesz?
- Azt nem lehet leírni!
A Feltámadottban hinni kell,
hinni, hinni

Eszterhai Katalin: Légy az Élet csodálója!

„Ahogy idősödöm, egyre inkább vágyom önmagamra, az öregedést úgy fogom fel, mint esélyt, hogy újra kipróbáljam, mit tudok, hogy egy új világot fedezzek fel magamban. Nem akarom tovább bizonygatni másoknak, hogy mit is érek. Jól érzem magam a bőrömben, olyannak, amilyen most vagyok, nem ragaszkodom görcsösen a fiatalsághoz, de még figyelek a csobogó patakok titkára, keresem a csendet...a csendben elengedem azokat a gondolataimat, amelyek megzavarnak, amelyek mást sugalmaznak, mint amit a lelkem diktál... Hiszem, hogy ebben a korban mérleget kell készítenem, mit is csináltam eddig és merrefelé akarok menni, rendeznem kell mindent, ami nem Isten szerint volt.”

„A méltóság szép szó, és az időskor megéléséhez bizony kell a tartás, kell, mint az őszi napfény az októberi muskotályos szőlőnek... Kell, mert enélkül lánctalpakon ront a lelkünkbe a félelem, és egyik pillanatról a másikra lekasabolja önbecsülésünket. Az emberi méltóság ad mindannyiunknak tartást, meleg ragyogást...”

„Nekem fontos, hogy ne legyenek jelentéktelen, üres hétköznapijaim, hogy ne fulladjak bele a megdermedt, megszokott szürkeségbe, hogy a hibáim, gyengeségeim ne vegyék el az életkedvemet...”

„Én gyakran visszahívom a fiatal éveimet, de nem azért, hogy újra húszéves legyek, hanem hogy ne felejtsem, milyen is voltam, hogy mindig bennem legyen a vágy a vég nélküli boldogság után, és hangosan kívánom, mindaddig, amíg élek, maradjak meg annak a Katinak, aki elhitte, hogy a csillagok lánya, és aki elindult, hogy megkeresse, hol lakik a szeretet...Még ma is, mint a kerengő dervisek, időnként átadom magam a forgásnak...megszűnik körülöttem a világ...és ilyenkor úgy érzem, mintha elfújnának...Miközben egyre gyorsabban és gyorsabban forgok, elhiszem, hogy felemelkedek és elrepülök a csillagokhoz, olyan vagyok, mint a hó alatt a tavaszról álmodozó magvak...az éjig álmodom magam...”

„Olvastam egy mesét egy bölcs emberről, aki azt állította, a birtokában van egy könyv, amiből mindent meg lehet tudni az életről, Isten akaratáról. A könyvet hiába kérték..., nem mutatta meg senkinek, de volt egy tanítványa, aki addig könyörgött, míg a bölcs neki kölcsönadta. A tanítvány mohón kinyitotta, de azonnal be is csukta, mert a könyv lapjai üresek voltak... Gyorsan visszaadta, mondván, nincs benne semmi...”Tudom, mondta a bölcs, de olyan sokat enged sejtetni...” Hát ilyen nekem az öregség, nem tudok róla semmit, de olyan sokat enged sejtetni...”

Kemény Géza: Égrenéző

Tegnapelőtt vagy ezer éve
úgy néztem a csillagos égre,
mintha anyám pettyes szoknyája
lenne, s ragyogna tafotája.
Foszforeszkáló este, régen,
míg a tücsök pergett a réten,
vártam, egéből visszanéz-e,
ki rólam hallgat ezer éve,
s megpróbál értem tücsök lenni,
pettyes szoknya, szétfoszló semmi,
semmiből is kihajtó minden...
— Szólíts meg végre, Uramisten,
hisz benned szunnyad minden álom,
mielőtt éltem a világon

Hárs Ernő: Fejet hajtva

Semmi sincsen úgy egészen,
ami így vagy úgy van,
a jég alatt halak élnek
négy fok celsiusban.

Összeér a párhuzamos,
a tér útja görbe,
kétszer sohase léphet egy kép
azonos tükörbe.

Rendhagyó földforgás szüli
a plátói évet,
zsarnok idők mágnesétől
kileng az idézet.

A legkisebb atomban is
még újabb parány van,
nincsen vége a világnak
semmilyen irányban.

Az ember ily zűrzavarban
rendet hogyan teremthet?
Fejet hajt a titok előtt,
s leteszi a fegyvert.

Illyés Gyula: Doleo ergo sum

Minden tagom fáj, mindet érzem; fájok: vagyok!
Gyűlölöm és nevetem ezt az állapotot.

Nevetem, hogy mint házigazda, a testi kin
mutatja be vendégeimként a szerveim.

Istennyilák futnak a csonton, idegemen.
Hunyt szemmel rögzitem, hol éget. Ismerkedem.

Ahány kin, annyi kézszorítás; fölszisszenek,
fintorgok, aztán: önmagammal kezelhetek!

Mit tudtam én, garat, tüdőcsúcs, máj merre van
s hogy ami hátul úgy dörömböl, a nyúltagyam.

Tudok már mindenről, mi bennem szúr, mar, kopog.
A kin, mint lámpák sora gyúl ki. Fájok: vagyok!

Álomvilágban él, kinek csak öröme van.
Rosszul érzem, de legalább én érzem magam!

S ez nagy tanács és nagy tanulság. Ki tudta, mi
világ és élet? Ők csak, ők, a „betegei”!

Kik tudták a valót e földön és föld fölött,
az igazságot? A szegények, a szenvedők.

Kik tudták a jövőt? Az ilyen érzékenyek.
Így lehettek a gyógyítók is a – betegek!

Szent a tanács, mit ma s örökre adni tudok:
népek vezetői, legyetek izzó idegducok!

Olvasó! Miután beindult a személyi igazolvány korszerűsítése akció, a szerencsétlen „nyolcvanas, kilencvenes” érintetteket tömegével teszik ki az izgalmaknak: szállítás, ujlenyomat-vétel - kikerülhetetlen rendelkezés. Nem halhat meg senki csak úgy, elavult, könyvformátumú igazolás által tanúsítva, hogy itt élt ezen a világon majd egy évszázadot. Orvosi igazolást szerezni – ez egyszerű, bizonyíték, hogy valóban mozgásképtelenségről van szó. Ha az igazolás a kezemben, telefon a kormányablakhoz. Küldjek kérvényt, csatoljam az igazolást. Hogy? Scanneljem. Tudtam valamikor, de már sehogy nem jövök rá, hogy csináltam. Á, nagy ötlet: fényképezni tudok! Onnan már csak kitalálni, azt hogyan csatoljam. Van, aki érti, mert fiatal – és mosolyog rajtam. Van, aki nem érti, mert öreg, mint én. Megoldottam, választ is kaptam: sajnos, hónapok is eltelnek, mire a kormányablak-busz ideér, addig még lehetne ideiglenes igazolványt kérni...

Nem! Kivárjuk, addig itt maradunk, hogy ne igazolatlanul hagyjuk el ezt a földi színteret!

Ezen gondolkodva találtam rá az alábbi írásra, majd 10 éve írta egy pszichológusnő, a szűkebb szakterülete a pszichoanalízis. Ő még most is fiatal, bizonyára képezte magát, hogy képben legyen a mai világban, a Z generációsok világában.

Tari Annamária: Generációk online

...Vannak a csodás technikai eszközök, amikre az idősebb generációk legyintenek, a kevésbé idősek, a középkorúak és a fiatalok használják azokat, míg a legfiatalabbak, a *nem digitális bevándorlók* bennük, és általuk élük az életüket. Ők azok, akiknek fogalmuk sincs arról, hogy létezett világ Facebook, Twitter vagy Instagram nélkül, akik számára fontosabb a párkapcsolat létezésének tényénél az, hogy közzétegyék a közösségi oldalakon. Ezeknek a nagyon fiataloknak egy dolog számít: ami online létezik. Nem tudják és nem is akarják függetleníteni magukat a virtuális valóságtól. Csak az létezik, csak az történt meg, aminek nyoma van online. Ők már nem tudják **átélni** az élményeket, ők posztolják az élményeket. Ők azok, akik úgy fotóznak le és osztanak meg bármilyen eseményt az életükből, hogy eszközbe sem jut nem a telefonon keresztül, hanem a saját szemükkel megnézni és átélni azt. A valóság megszűnt létezni. A Való Élet halott.

Több ez, mint a fiatalság egy újabb, mülékony hóbotja. Ezek az emberek már nem képesek koncentrálni egy dologra olyan hosszan sem, mint egy aranyhal (nem költői túlzás: egy másodperccel le vagyunk maradva az aranyhal koncentrációs készsége mögött). Folyton unatkoznak, sőt, unatkozunk, mi is, harmincasok, s már a többiek is. Unottan lézengő, nyilvánvalóan hamis és hazug kirakatéleteket tolunk kéretlenül az "ismerőseink" orra alá, elfeledkezve olyan apróságokról örökre, mint ún. magánélet, intimitás, szemérem. Az van, aminek online van nyoma. Mindig, minden, azonnal közös ügy, és a legújabbban kipoztolt elmés hülyeség után 8 percenként *csekkoljuk* türelmetlenül, hogy *lájkolta-e valaki* azt, és hányan tették. Felnőtt, sőt, gyakran középkorú emberek kapnak hisztéria-közeli rohamot pusztán azért, mert az aktuális partnerük nem válaszolt az egy órával ezelőtt elküldött szívecskéjükre. Hát indok az, hogy dolgozik?!

Itt, és most kezdjük el gondolkodni azon, hogy vajon a távoli, homályba vesző múltban mennyire volt gyakori az, hogy valaki berontott a partnere munkahelyére, beszaladt az értekezletre, odakiáltotta, hogy "puszimuszi cukinyuszi", majd kirohant onnan?

Ott tartunk, hogy idegpályák sorvadnak el a digitális generációk tagjainak fejében, mérhetően és tényszerűen. Nem élünk, csak átklikkelgetünk, átszörfölünk az életünkön. Nézzük mások hazug moziját, és gyártjuk a saját külső mozinkat, pedig alapvetés: amíg a külső mozi megy, addig a belső leáll.

Ha nincs belső mozi, nincs élményátélés, nincs emlék, élmény, tapasztalat: meg sem történt igazán az agyunk, a személyiségünk számára. Igaz, a neten van nyoma. A semminek. A flitteres, felfújt, ostoba, üres kamufilmnek. Mindeközben persze, szorongunk. Minél fiatalabbak vagyunk, annál jobban. Mindenki élete csupa csillogás, mindenki mindenható, csak magunk vagyunk átlagosak. A két legfiatalabb generáció odáig jut félelmében, hogy ki sem költözik a mamahotelből, mert akkor felnőtté kell válnia, és szembesülnie azzal, hogy a valóságban nem jár neki sztárfizetés pályakezdőként, nem szereti és nem pátyolgatja mindenki, sőt: időről időre 160 karakternél hosszabban kell írnia vagy beszélnie. Az pedig rémisztő, hovatovább: bonyolult.

A meg nem élt élet pedig át nem élt, így fel nem dolgozott érzelmekhez vezet, melyeket - minta és tapasztalat híján- kezelni sem tudnak. Az létezik, ami a neten elérhető. A csókolózás nem szexualitás, az semmi... Mindeközben a szüleik valóságsókat meg tehetségkutatókat bámulnak a tévében, és azt hiszik, hogy *az ő gyerekük nem olyan*. És egyébként is, a szobájában van, nem? Mi baja lehet egy kis netezéstől?

Be sem tudják emelni a helyzet másságát, súlyosságát a gondolkodásukba, nem értik, hogyan lehet a netes zaklatástól kiborulni, hogy mennyit árthat a *mobbing**, mert ők nem tudják az alapvetést: ami a neten van, **az** létezik. Semmi más nem számít.

Ez a mindent, de azonnal kora. A semmi nem érdekel kora. Az untat az élet kora. A *hazug fészbúkéletek* kora. Az *aranyhalmemória* kora. A *hisztéria*, a *követelőzés* és a *nekem jár kora*. A *multitasking* kora. A kor, amelyről azt hisszük, elmúlik. A generációké, akiről azt hisszük, nem mi vagyunk. Pedig dehogynem. Isten hozott a romlás kezdetén, ahol a tempó szédítő, az állandóság a múlté, te pedig csak kapkodod a fejed és próbálsz túlélni, miközben áztatod magad: te nem váltál ilyené.

***mobbing** gyakran ismétlődő pszichológiai terror - legalább egyszer egy héten és legalább fél éven keresztül

Müller Dezső: Fohász

ahogy a tűz lángja
elnyeli az árnyat
ahogy a szél rejtelemmel tölti el
az aláhajló fákat

ahogy kivilágítja ablakát
esténként a hold
ahogy fényözöntől kitárul
odafönn az égbolt

ahogy a madarak szárnyalnak
a csőrükhöz nőtt tájban
ahogy megbékül a lélek
a betoppant halálban

s ahogy gyermekek tisztulnak
kibuggyanó könnyben
csak így engedd Istenem
életem leélnem.

KINCSKERESŐ történet...

Vissza tudunk-e emlékezni gyermekkorunkra? Amikor kalandos regényeket olvastunk, lelkesen drukkolva a kincs után kutató főszereplőknek, s aztán örültünk a megtalált gazdagságnak. Emlékszünk-e, hogy **akkor mit tartottunk kincsnek?** Bizonyára a csillogó-villogó arany pénzek hatalmas kupacait. Mert az elérhetetlen volt, mert úgy gondoltuk, az arany pénzzel mindent megvásárolhatnánk, amit csak szeretnénk.

És mit tartunk ma kincsnek mi, élettapasztalattal, élettel betelt emberek? Van aranyláncunk, gyűrűink, ujjunkon jegygyűrű is van esetleg, ami egy elmúlt boldog, vagy félre sikerült párkapcsolat emlékeit idézi.

Mi most a lelkünk, szívünk vágya? Hogy legyen egészség, társ, hogy szeressenek, hogy fontos legyek, hogy megajándékozzanak? Vagy csak annyi, hogy még adni tudjak valakinek, valakiknek?

Jézus 2000 éves példázata megdöbbsent: *Mt.13,44-52 „Hasonló a mennyek országa a szántóföldben elrejtett kincshez, amit az ember, miután megtalált, elrejt, örömében elmegy, eladja mindenét, amiye van, és megveszi azt a szántóföldet. Hasonló a mennyek országa a kereskedőhöz is, aki szép gyöngyöket keres. Amikor egy nagy értékű gyöngyre talál, elmegy, eladja mindenét, amiye van, és megvásárolja azt. Hasonló a mennyek országa a tengerbe kivetett hálózhoz is, amely mindenféle halat összegyűjt. Amikor megtelik, kivonják a partra, és nekiülve a jókat edényekbe gyűjtik, a hitványakat pedig kidobják. Így lesz a világ végén is: eljönnek az angyalok, és kiválogatják a gonoszokat az igazak közül, és a tüzes kemencébe vetik őket, ott lesz majd sírás és fogcsikorgatás. Megértettétek mindezt? – kérdezte tanítványait Jézus. Azok így válaszoltak: Igen...”*

De hisz mi most épp ott tartunk, hogy mindent elveszve érzünk! Ám az a kérdés, ismerjük-e a legértékesebb kincset? **A legértékesebb kincs az Örök Élet Istenben!** Oda tudok-e Érte mindent adni, amim még van?

Képes vagyok-e **csak úgy gondolatban** elengedni minden még birtokomban lévő kincsemet: egészségem, a tiszta tudatom, önrendelkezési képességem, a saját akaratom – hogy a legvégsőket említsem. Mert bár sokat vesztettem, ezek még megvannak. Ér-e számomra annyit a Legnagyobb Kincs, hogy kinyitom a tenyerem, és lélekben próbaképpen elengedem a ragaszkodást a saját akaratomhoz. Hogy ha akarja, elvehesse kezemből az Életem Ura. Csak Őhöz ragaszkodjak mindenekfelett! Ez nem valami beteges halálvágyat jelent, nem. Éljek meg boldogan minden napot, örüljek a szépnek, jónak, a szeretetnek. De mindenekelőtt és legeslegjobban annak, hogy Isten szeret, velem van, és életem végén hazavár. Ha ezzel számot vetek, magam döntök, mennyit ér nekem az Örök Élet?

Ki tudod nyitni a tenyered? El tudod fogadni az eddig szorongatott kincsnek vélt dolgok helyett az Istenben elrejtett Örök Életet? A TELJESSEGET?

Hát így végződik a gyermekkori kincs-történet, ami időközben az életünk része lett.

Fésűs Éva: Szeretném elmondani még...

Minden dalom, versem csak törmelék,
pillanat-életem szilánkja,
mit a halál tesz majd lapátra....
Mégis szeretném elmondani még
a boldogság káprázatát,
amely vasmarkú fájdalmak között is
annyiszor rám talált.

A tüskéket hitemnek rózsafáján,
s konok kapaszkodásomat
a Gondviselés szalmaszálain,
mikor cserbenhagytak az álmaim.
Az események könyörtelenségét, s
azt a csodát,
ahogyan mégis mind hasznomra vált.

Beomlott reménységek romjain
tücsökmuzsikás szavak vigaszában
az örökérvényű mesék

mindent megoldó képletét,
s ahogy felrázták alvó szívemet
a szeretet áramütései,
amikor emberszemek sugarával
emberentúlról üzent Valaki.

A harcokat hitvány magammal,
amikor elfordult az angyal;
kétségeket és bizonyságokat,
egész esendő voltomat,
s közben a kegyelem
keresztvízből megmaradt
harmatcseppjeit
lehajtott fejemen.

Lassan elengedő gyökereimben
érezem a remegést,
s egy mámorító titkot,
hogy élni nagyon szép volt.
Csak ezt akartam elmondani még.

Illyés Gyula: HAZA, a magasban

Jöhet idő, hogy emlékezni
bátrabb dolog lesz, mint tervezni –
bátrabb új hont a múlt időkben
fürkészni, mint a jövőendőben –?

Mi gondom! – áll az én hazám már,
védőbben minden magasságnál.
Csak nézelődöm, járok, élek,
fegyvert szereztem, bűv-igéket.

Már meg is osztom, ha elmondom,
milyen e biztos, titkos otthon.
Dörmögj, testvér, egy sor Petőfit,
köréd varázskör teremődik.

Ha új tatárhad, ha kufárhad
özönli el a tiszta tájat,
ha útjaink megcsavarodnak,
mint giliszta, ha rátapodnak:

te mondd magadban, behunyt szemmel,
csak mondd a szókat, miktől egyszer
futó homokok, népek, házak
Magyarországgá összeálltak.

Dühöngő folyók kezesedtek,
konok bércek – ezt ne felejtse,
ha megyünk büszke szájjal vissza,
mint várainkba, titkainkba.

Mert nem ijeszt, mi csak ijeszthet,
nem ölhet, mi csak ölne minket,
mormolj magadra varázsinget,
kiáltsd az éjbe Berzsenyinket.

Míg a szabad mezőkön jártál,
szedd össze, pajtás, amit láttál,
mit szívvel, ésszel zsákmányoltál,
vidám vitáknál, leányoknál.

Mint Noé a bárkába egykor,
hozz fajtát minden gondolatból,
ábrándok árvult szerepét is,
álmaid állatseregét is.

Lapuljanak bár ezredévig
némán, mint visszhang, ha nem kérdik,
szavaid annál meglepőbbet

dörögnek majd a kérdezőknek.

Figyelj hát és tanuld a példát,
a messzehangzóan is némát.
Karolva könyvem kebelemre,
nevetve nézek ellenemre.

Mert ha sehol is: otthon állok,
mert az a való, mit én látok,
akkor is, ha mint délibábot,
fordítva látom a világot.

Igy maradok meg hírvivőnek
őrzeni kincses temetőket.
Homlokon lőhetnek, ha tetszik,
mi ott fészkel, égbemenekszik.

Galyasi Miklós: Egyszerű történet

Harmincéves volt. Asszony, gyerek
És egy hold földje a vagyon.
Kis Péternek vagy Nagy Pálnak hívták,
S az inge foltos volt nagyon.

A városba néha behozta
Cseléd bíróság, ebadó —
Szóval a szükség — vagy ha egy pár
Vézna csirkéje volt eladó.

A hivatalban: „Fogd be a szád!”
Pedig süvegelt urat, papot.
A városban: „Betyár paraszt!”
Életében jó szót nem kapott.

Egy nap a jegyző úr azt mondta,
Hogy háború van, menni kell.
Szegény feje, mit tehetett volna,
Ment előre, ment a többivel.

Nem tudta, mi köze az egészhez,
Aztán hallotta, ez a Don folyó.
Éhezett, fázott éveken át,
S fején találta egy golyó.

Nem volt már többé „büdös paraszt”,
Hősnek tisztelték az emberek.
Egy hold földet fölvert a gaz,
S itt maradt az asszony, a gyerek.

A papucstolvaj vizsla és a győzelem

(Az Emlékek, álmok című júliusi történet folytatása)

Másnap a Balaton még melegebb volt, a partot pedig belengte a sült kolbász és a naptej összetéveszthetetlen illata. A Kék Krokodilok a fűben kuporogtak, és épp a lábtechnikát gyakorolták a szárazföldön, hason fekvé.

– Nyújtsd a lábfejed, Tomi, nem vagy te kacsacsőrű emlős! – instruálta őket Gábor bá, amikor hirtelen egy barna villám csapott le a törölközőikre.

Egy kajla fülű, kölyök magyar vizsla rontott közékük. Olyan boldogan csóválta a farkát, hogy az egész teste rázkódott. Mielőtt bárki feleszmélhetett volna, a kutya felkapta Tomi egyik gumipapucsát, és diadalmasan vágatni kezdett vele a part menti fűben.

– Hé! A papucsom! – ugrott fel Tomi.

– Elkapni! – kiáltották a többiek, és máris indult a hajsza.

A vizsla azonban imádta a játékot. Cikkcakkban futott a napozóágyak között, átugrott egy békésen rejtvényt fejtő nagymama lába felett, majd egyenesen a víz felé vette az irányt. Splaccs! – gázolt bele a sekély Balatonba, papuccsal a szájában.

– Ne menj messzire utána, Tomi, ott már mélyül! – kiáltott Gábor bá, aki nevetve követte a kergetőzést.

A kutya beúszott a bóják közelébe, ahol büszkén megfordult, és a vízből nézett vissza a gyerekekre. A papucs ott világított a foga között. A gazdája – egy néni a parton – kétségbeesetten kiabált, fűtült:

– Pajti! Gyere ki azonnal! Nem szabad!

– Gábor bá, Pajti nem tud kijönni, mert túl messzire ment, és el fogja hagyni a papucsomat! – aggódott Tomi.

– Nos, Kék Krokodilok – fordult a gyerekekhez az edző, és a szemében megvillant a kihívás. – Itt az idő, hogy élesben használjátok a mélyvízi technikát. Maja, te vagy a legnyugodtabb, gyere velem. Tomi, Peti, Domi, Timi, ti alkossatok láncot a sekélyben, és hívjátok a kutyát! Lili, Te most innen drukkolj nekünk!

Maja és Gábor bá magabiztos, tempós mellúszással indultak Pajti felé. Maja eddig mindig lusta volt gyorsan úszni, de most, hogy egy kutyust kellett „megmenteni”, úgy haladt előre, mint egy kishajó.

Ahogy közeledtek, Pajti rájött, hogy a vízben nem ő a leggyorsabb. Megfordult, és úszni kezdett a part felé, de a szájából kicsúszott a gumi papucs. Maja odaért, egy elegáns mozdulattal felkapta a vízen lebegő zöld lábbelit, és a magasba tartotta:– Megvan!

Közben Pajti elérte a sekély vizet, ahol Tomi, Lili és az ikrek már térdig álltak, majd kiléptek a partra.

– Ide, Pajti! Gyere ide, kutyus! – kiabálták. A vizsla egyenesen a gyerekekhez gázolt. Kiporcolt a vízből, majd a parton – ahogy a kutyák szokták – vett egy hatalmas lendületet, és alaposan lefröccsentette az egész csapatot. A gyerekek sikoltozva nevettek a jéghideg vízpermet alatt. Timi, aki nagyon

szereti a kutyákat, rögtön elvarázsolta az állatot, már boldogan símogatta a fejét.

Pajti gazdája hálásan szabadkozott, és mindenkinek vett egy-egy gombóc fagyit a strandi büfében.

Tomi boldogan húzta vissza a vizes papucsát, miközben a citromfagyiját nyalogatta.

– Látod, Maja? – mondta elismerően. – Ha te nem úszol olyan gyorsan, a papucsom most Tihany felé hajózna.

– Csak azért volt, mert Pajti rossz irányba úszott – mosolygott szerényen Maja. – De azért jó érzés, hogy már a mélyülő vízben is megy.

Délután aztán a part menti fenyvesek alatt a kis társaság egy hatalmas homokvárat épített. Ez volt a nyaralás második napja, és a gyerekek elhatározták, hogy megalkotják a strand legmagasabb tornyát.

– Akié a legmagasabb bástya, az lesz a part királya! – kiáltotta Tomi, aki nagyon szeretett nyerni, és már hordta is a vizes homokot.

– Jó, de a bástyáknak egyforma távolságra kell lenniük a kaputól, ezt megbeszéltük! – tette hozzá Maja.

A többiek kis kagylókat gyűjtöttek a díszítéshez Maja instrukciója alapján. Ahogy telt az idő, Tomi látta, hogy Maja tornya sokkal stabilabb és magasabb lett, mert testvére türelmesen, rétegről rétegre tömörítette a homokot. A fiút most előntötte az irigység: nem akart veszíteni. Amikor Maja arrébb ment, hogy újabb kagylókat hozzon a többiek által felhalmozott készletből, Tomi gyorsan átlépte a képzeletbeli határvonalat. A lapátjával titokban elhordta a homokot Maja tornyának az aljából, hogy a sajátját magasítsa.

Amikor Maja visszatért, azonnal észrevette a csalást. A vára megroggyant, és lassan az egyik oldalára dőlt.

– Ez nem ér! Felrúgtad a szabályokat csak azért, hogy te nyerj! – kiáltotta könnyes szemmel, és dühében a földre borította a vizes vödröt.

– Nem is! Magától dőlt össze! – füllentette Tomi, de az arca elvörösödött.

A közös játék azonnal összeomlott, pont úgy, mint a homokvár. Maja duzzogva leült a törölközőre, Tomi pedig egyedül maradt a romok felett. Bár technikailag az ő tornya maradt épen, a győzelem egyáltalán nem volt édes. A többiek tévován pancsoltak a part mentén, érezték a feszültséget. A strand hirtelen unalmassá vált, a víz csobogása sem volt már olyan hívogató, és a magányos játék hamar elvesztette az örömét. Tomi rájött: ha csalással nyer, nincs kivel ünnepelnie.

Lassan odasétált Majához, és leült mellé a homokba.

– Sajnálom – mondta halkan. – Tényleg elvettem a homokodat, mert azt akartam, hogy az enyém legyen a nagyobb. De egyedül egyáltalán nem jó királynak lenni.

Maja ránézett a testvéreire, látta rajta a bűnbánatot, és a haragja elszállt.

– Ha együtt építjük, a miénk lehet a strand legnagyobb vára – mondta Maja, és felállt. Gyere! - Visszatértek a romokhoz, **de most közösen új szabályt**

hoztak: nem egymás ellen, hanem együtt építenek egyetlen hatalmas, bevehetetlen erődítményt a többiek által gyűjtött kagylókkal díszítve.

És amikor a nap lebukott a horizonton, a vár büszkén állt a parton – és a gyerekek mindnyájan tudták, ez a közös siker sokkal többet ér bármilyen egyéni diadalnál.

Gábor bá' elégedetten bólintott. A Kék Krokodilok ma nemcsak egy kutyát szelídítettek meg, észre sem vették, hogy a nagy izgalomban mindannyian simán beúsztak oda, ahol tegnap még féltek.

De a legnagyobb eredménye ennek a napnak az a győzelem volt, amit Tomi önmaga ellenében ért el. Megérezte a becsületes játék, az együtt munkálkodás örömét, és ezt többre értékelte az egyéni győzelemnél.

ooo

Janikovszky Éva: A tükör előtt

(Egy kamasz monológja)

Pocsék vagyok, fantasztikusan pocsék. Hiába bámulom magam a tükörben, ez napról napra csak rosszabb lesz. A legfantasztikusabb az, hogy észre sem vettem, mikor lettem ilyen pocsék. Mert tavaly még egész normális srác voltam, az tuti, arra még emlékszem. Nem is néztem én akkor sose tükörbe, csak ha véletlenül nekimentem.

De most muszáj, most folyton bámulnom kell magam, merthogy ilyen fantasztikusan pocsék lettem. Kész látványosság

Mással azért arénáznak otthon, hogy borotválkozzon rendesen, velem meg azért muriznak az öregek, hogy miért nem mosdok. Mintha azt a piszkot le lehetne mosni! De nem értik, egyszerűen nem értik, hogy nekem az a piszok a szakállam, és az nem jön le.

Tavaly is piszkos voltam, emlékszem rá, hogy piszkos voltam, de az legalább normális piszok volt, az lejött, ha megmosdottam.

És tavaly a fejem is akkora volt, amekkorának egy normális fejnek lenni kell egy normális nyakon. Az idén a nyakam megnyúlt, a fejem meg összement. Fantasztikus. Csak tudnám, mitől van ez? Ha legalább a hajam göndör volna, de semmilyen. Ezt a vackot se növeszteni nem érdemes, se levágnak, mert ez nem haj, ez pókháló, ez ökörnyál. Más pontosan tudja, hogyan fésülköd-jön, de ezt fésülni se lehet. Ha előrefésülöm – ronda, ha hátrafésülöm – ronda, ha elválasztom – akkor még rondább. Fantasztikus.

És a szemem! Nem arról van szó, hogy nem szép, az nem érdekel. De az, hogy még nézni sem tudok vele normálisan, az mégiscsak sok. Nem mintha rosszul látnék, prímán látok, azzal nincs baj. Hanem a nézésemmel, mert az mindenkinek az idegeire megy. Mert ha figyelek valakire, és érdekel is, amit mond, akkor az én szememben nem az érdeklődés csillog, tuti, hogy nem,

mert biztos, hogy rám szólnak: Mit bámulsz olyan hülyén? Ezért aztán nem is szívesen nézek arra, aki beszél hozzám. Akkor persze az van, hogy: Hozzád beszélek, fiam, nem a falnak, ne vágj olyan unatkozó képet!

És a számmal ugyanez az ábra. Én azt se tudnám, hogy van, ha nem figyelmeztetnének rá: Most mért húzod el a szádat? Már semmi nem tetszik? Pedig én semmit nem csinálok vele. Egyszerűen olyan. Ferde. Tavaly még teljesen normális volt. Hát nem fantasztikus? És amikor már végre elfelejtém az egész ronda képemet, és végre nevetek, mert jó kedvem van, akkor tuti, hogy bejön a megjegyzés: Pont úgy röhögsz, mint a fakutya! Ettől persze mindjárt elmegy a kedvem, akkor meg az a baj. Hogy te milyen fancsali pofákat tudsz vágni!

Hát ilyen vagyok. Jobb rá se gondolni, de muszáj, mert más, ha az ember feje ilyen pocsek, de legalább különben normális.

De én sovány vagyok. Belőlem soha nem lesz izompók, soha életemben, pedig egészen normális kisserácnak indultam. Tavaly még volt rajtam izom, a karomon, a lábamon, volt vállam, meg minden. Sose néztem tükörbe, mert nem érdekelt az ügy, de tudom, tavaly volt rajtam izom, normális formám volt. Az idén meg: mint akin átment az úthenger, pizokul megnyúltam, vékony a karom, vékony a lábam, eltűnt a vállam. Hiába veszek fel két pulcsit, hogy mutassak valamit, mintha vállfán lógna.

Más, ha valaki ilyen pizokul sovány, de legalább tud lezseren mozogni. Lezseren, mintha direkt volna ilyen sovány. De én hiába himbálom magam, hiába járok zsebre dugott kézzel, görnyedt háttal, hiába dobálom a lábam, hiába csoszogok, nincs benne semmi elegancia. Próbálhatok én akármit, rajtam már semmi sem segít.

Pocsek vagyok, fantasztikusan pocsek, nem csoda, ha a Kati rám se néz.

Fodor Ákos:Tisztuló látás

Nem azt szeretem,
aki tetszik. – Az tetszik,
akit szeretek.

Fodor Ákos:

A rajongóhoz

Érd be a gyönggyel:
ne kérd a kagylót.

Viszony

megtapintom el-
érhetetlenségedet
és *átmosolygok*

Vallomás

szerelemről és
tengerről *igazán* csak
hallgatni tudok

Axióma

aki pontosan
tudja, hogy mitől lenne
boldog: sosem lesz

Axióma

Szabadság az, ha
megválaszthatom: kitől
és mitől függjek.

Axióma

ki nem vigasztal
meg, mikor megbántottad,
az nem is szeret

A szeretetről

Kit, mit nem volnál
képes elengedni, azt
csupán használod.

A szív paradoxonja

mennél üresebb: annál nehezebb

Magánszabály

Veszteni? nyerni?
– ne, soha! csak játszani
szeretnék. Mindig.

Canto

Titok a rózsza.
Aki firtatja – talmi a tudása.
Ki csak csodálja: az a tudósa.
A rózsza: rózsza.

Ima

Ajtód vagyok. Nyithatsz, csukhatsz,
átléphetesz rajtam bármikor
oda, ami csak mi vagyunk. És kiléphetesz onnan
bármikor. Amikor csak jössz: zárva találsz, érintésedre-
nyílóan, könnyen, zajtalanul.

Zene

napszem
folyón hajó fokozhatatlan vízszintese
kavics és tenyérsimulása
nyelvemen neved

Heltai Jenő: A feleségem ballonkabátja

A feleségem, Ella, egy szép keddi napon azzal állított be a szobámba, hogy neki feltétlenül és haladéktalanul szüksége van egy ballonkabátra. Nem akármilyen ballonkabátra, hanem egy egészen különleges, homokszínű, impregnált, viharálló és elegáns darabra, amilyen a modern, pesti asszonyoknak dukál.

– De hát Ella – mondtam én szelíden, letéve a tollat –, hiszen van kabátod. Van téli kabátod, van tavaszi kosztümöd, van esernyőd, és ha jól emlékszem, tavaly vettünk egy gumírozott köpenyt is, ami tökéletesen felfogja a csapadékot.

Ella ekkor úgy nézett rám, mint a középkori inkvizítor a megrögzött eretnekre.

– Az a gumírozott köpeny, drágám, nem ballonkabát. A ballonkabát nem csupán egy ruhadarab, hanem egy világnézet. A ballonkabátban az ember független, sportos és angolos. Különben is, a fűszeresnének is van, és te mégsem akarhatod, hogy a feleséged elmaradjon egy fűszeresné mögött?

Ezzel az argumentummal szemben, mint rendesen, most is tehetetlen voltam.

Ha a fűszeresnének van, akkor a civilizáció és a családi béke forog kockán.

Megadtam magam. Elmentünk a Váci utcába, kiválasztottuk a kabátot. Ella felpróbálta, hosszan nézegette magát a tükörben, megigazította a gallérját, megkötötte az övét, és valóban úgy festett, mint egy angol lord, aki épp a skót felföldi ködbe indul vadászni. Megvettük.

Hazatérve Ella azonnal felakasztotta a kabátot a szekrénybe, és várni kezdte az esőt. Mert a ballonkabát, ugyebár, esőben mutatja meg igazi karakterét.

Sajnos, a meteorológia abban az évben összeesküdött ellenünk. Hetekig makacs, ragyogó, szikrázó napsütés uralta a fővárost. Olyan hőség volt, hogy a pesti flaszter szinte megolvadt a lábunk alatt. Ella minden reggel csalódottan nézett ki az ablakon.

– Már megint ez a szörnyű, unalmas napsütés! – sóhajtotta. – Sosem lehet ebben az országban tisztességes időjárás.

A harmadik héten Ella türelme végleg elfogyott. Egyik délután bejelentette, hogy sétálni megyünk. Amikor kilépett az előszobába, döbbsen láttam, hogy a harmincfokos kánikulában magára öltötte a vastag, homokszínű ballonkabátot. Az övet katonásan meghúzta, a gallért felhajtotta.

– Ella – dadogtam, miközben a homlokomról már a gondolatra is patakokban folyt a víz –, megbolondultál? Odakint harminc fok van a fák árnyékában! Meg fogsz gyulladni!

– Nem számít – mondta Ella emelt fővel. – Én ezt a kabátot nem azért vettem veled, hogy a molyok egyék meg a szekrényben. Ha az ég nem akar esőt adni, én akkor is hordani fogom.

Elindultunk a Dunakorzóra. Mondanom sem kell, az emberek megfordultak utánunk. A férfiak könnyű, nyári ingben, a hölgyek lenge kartonruhákban sétáltak, Ella pedig úgy menetelt köztük a viharálló öltözetében, mint egy sarkkutató, aki eltévesztette a szélességi fokokat. Én három lépés

távolságból követtem, próbálva úgy tenni, mintha semmi közöm sem lenne ehhez a különös tüneményhez.

Félóra múltán Ella arca a fuksziarózsaszín minden árnyalatában játszott. A verejtékcseppek apró patakokban indultak meg a halántékán, de ő hőiesen, büszkén tartotta a fejét.

– Milyen kellemes, hűvös szellő fúj a Duna felől – jegyezte meg elhaló, rekedt hangon.

– Igen, drágám, valóságos jégkorszak – feleltem én.

Ekkor történt a csoda. Az égen hirtelen sötét, nehéz fellegek gyülekeztek. A semmiből hirtelen feltámadt a szél, és hatalmas, dundi esőcseppek kezdtek potyogni az égből. Valóságos nyári felhőszakadás zúdult a korzóra. Az emberek sikoltozva menekültek a kávéházak napernyői és a fák alá.

Ella szeme felragyogott. Diadalmasan nézett rám:

– Látod! Ugye megmondtam! Ugye megérte? Itt az eső!

Néhány másodperc alatt a zápor mindent elárasztott. Ella büszkén állt a flaszter közepén, felvetett fejjel, várva, hogy a prémium minőségű, impregnált szövet bizonyítsa kiválóságát. Ám ekkor észrevettem, hogy a homokszínű kabát válla furcsán sötétedni kezd. Aztán a hátán is megjelent egy hatalmas, sötét folt. A Váci utcai luxuskabát ugyanis – mint utóbb kiderült – minden volt, csak éppen vízhatlan nem. Úgy szívta magába a vizet, mint a szivacs.

Két perc múlva a feleségem nehéz, átázott, mázsás ballonköpenyében pontosan úgy festett, mint egy ázott veréb, akit pofon ütött a sors. A kabát aljából patakokban folyt a víz a cipőjébe.

– Menjünk haza – suttozta Ella, miközben a foga vacogott a hirtelen lehűléstől és a nedvességtől.

Hazatérve Ella szó nélkül levetette a kabátot, kiterítette a fürdőkád fölé, és bevonult a szobába. Másnap reggel, amikor felébredtünk, a nap újra hétágra sütött. Ella kinézett az ablakon, majd rám mosolygott, mintha mi sem történt volna.

– Tudod, Lajos – mondta édes hangon –, átgondoltam a dolgot. Ez a ballonkabát valójában túl kényes az esőhöz. Tegnap láttam a fűszeresnén egy csodálatos, valódi selyem napernyőt. Azt hiszem, a pesti napsütésben az az egyetlen dolog, ami igazán megvédi az embert. Délután bemehetnénk a Váci utcába...

„A humor egyfajta mulattató válasz a *külvilág nehézségeivel való szembenézésre.*”

„A humor *felülemelkedés a problémákon.*”

„A humor az, amikor valamit nem gondolsz komolyan, mégis mondd, hogy a *másikat megnevettesd, felvidítsd, bátorítsd. Vagy hogy a saját félelmeiddel/aggodalmaiddal könnyebben megbirkózz.* Amikor hülyeségeket beszélsz, csak hogy elvedd a dolgok életét. Vagy mert úgy *érdekesebb és színesebb(nek tűnik) az élet és te magad.*”

„Szerintem a humor *istenbizonyíték.* A humor hozzásegít, hogy ne vess, és így *kilépj magadból, a gondjaidból, az időből:* nevetés közben nincs múlt és jövő, csak jelen van, de az a maga tökéletességében. A jó humor cinkos, csak azonos ismereti háttérrel működik, összekapcsol, egységet teremt. Így benne van az *összetartozás öröme* is. Szokták mondani, hogy a humor az élet sója, és ebben is van valami. Az a pici fűszer, ami az egésznek valami kis ízt ad, amitől le bírod nyelni, bármit kell is magadba nyomni, erőltetni. Esetleg ami *elviselhetővé teszi a legnehezebb helyzeteket is.* Ha egy veszekedés közben/után valaki megpróbálja *kívülről nézni önmagát,* ha igazán őszinte magával, képes kinevetni magát. Egy jó humorú ember így *könnyebben megbocsát* másoknak és magának is.”

A fenti válaszokból tökéletesen kirajzolódik a humor fantasztikus sokszínűsége. Megjelenik a kifordított nézőpont („szokatlan szempontból”, „kívülről nézni önmagunkat”), facilitáló jellege („könnyedebbé tétel”), szociális vonatkozásai („az összetartozás öröme”, „a másikat megnevetetni”), megküzdési stratégia szerepe („a külvilág nehézségeivel való szembenézés”, „felülemelkedés a problémákon”) és transzcendens mivolta („istenbizonyíték”, „kilépni magadból”).

A fentiekből tisztán látszik, hogy a hétköznapi ember számára is milyen határtalanul összetett téma a humor, ebből azonban az is sejthető, hogy a humor definícióját egyáltalán nem könnyű pontosan meghatározni.

Aki viszont bátran beleveti magát a feladatba, fontos felismerésekre juthat. Séra László az elsők között hívta fel a figyelmet arra a problémára, hogy a humor és a nevetés fogalma, bár valóban igen szoros kapcsolatban állnak, a kutatás számára nem felcserélhetők. Az ő megfogalmazásában a „humor szó egyrészt a teremtő helyzetet jelenti, másrészt azt közvetíti, ami szórakoztató, a komikusát, a nevetségest, a gúnyosat, a szellemességet fejezi ki. De ma is megvan még a temperamentális értelme, amely fogékonyságot jelent a humorra”.

De hogy valami konkrét kapaszkodónk is lehessen, forduljunk a pszichológiának a humorkutatásban is jártas képviselője, Bagdy Emőke felé, aki így fogalmazza meg a humor lényegét: „a humor állapot, hangulat, életfilozófia, amelyben nem kell mindig feltétlenül *nevetni, de a dolgok mélyén mindig ott a derű és a jókedv, az élet ellentmondásait felismerő, bölcsen megmosolygó és kinevető, de mégiscsak elfogadó szemlélet.*”

József Attila: Nyári délután

Cseveg az olló. Néne
nyesi a pázsitot,
s megáll. Hátulról nézve
is látni, ásitott.

Rádió nyüzsög. Szárnyak
dongnak az üvegen
s a szellők táncot járnak
a puha füveken.

Az idő semmit játszik,
langy tócsa most, megállt.
Hogy elleng, abból látszik,
hogyan remeg a virág.

Én sem tudom már régen,
alszom? vagy dolgozom?
Megterít feleségem
szép fehér abroszon.

Az eget is e tájon
vászonfény lepi el
s csillog, mert üvegtálon
ül, a földi eper.

Boldog vagyok. A kedves
mellettem varrogat
s hallgatjuk, amint elmegy
egy vén tehervonat.

Országhegyi Károly: Virágének

Aranyeső bokor voltál,
könnyű szélben hajladoztál.

Szellő hajtott hullám voltál,
halmaiddal simogattál.

Virágjáró pille voltál,
mézet, nektárt bőven hoztál.

Búzakalász asszony voltál,
új életet így adhattál.

Jékely Zoltán: Csillag-áhitat

Lehetnek tán szebbek Őnála s jobbak,
én meg szeretném örökíteni.
Így mutatom meg hát a csillagoknak:
– Nézzétek meg, mindenség fényei!
Csillagtörvényes új hitem papnője,
szeme tükrében messzi sugarak,
s amint a Vénuszra mutat előre,
szobor-keze az égbolthoz tapad.
(Törékeny női kéz az égre tartva,
kicsi tenyér, mely bolygókat takar
s a képletek rendjét is megzavarja –
van-é a földön nagyobb diadal?)

S nézzétek arcát, ím, felétek ámul
s régóta sejtett rendszerért repes,
az örökös mulandóság honából
könnyezve kémleli a Véglegest.
Hát nem jeleztek? Perceink varázsa,
e roppant érzés addig nem hatol?
(Te nő vagy, bár te hidd, hogy valahol
e bús életnek lesz víg folytatása!)

V I C C O L D A L

Csörög a telefon a KGB központjában:– Szeretném bejelenteni, hogy Igor Szergejevics a rendszer ellensége. Gyémántokat rejteget a tűzifájában!

A KGB azon nyomban kiszáll Szergejevics házához, felforgatják a pincét, de gyémántokat nem találnak. Hogy biztosak legyenek a dolgukban, egyesével átnézik a tűzifát, sőt mindegyiket széthasogatják, hátha azokban rejtették el a gyémántokat.

Mivel semmit sem találnak, elnézést kérnek, majd elvonulnak.

Kis idő múlva csöng a telefon Igor Szergejevicsnél:

- Halló, Igor?
- Igen.
- Volt nálad a KGB?
- Igen.
- Felvágták a tűzifát?
- Igen.
- Akkor most te telefonálj, fel kéne ásni a kertemet!

Egy horgász véletlenül ottfelejtí a halat, amit fogott, a buszban, az ülés alatt.

Pár nap múlva megjelent egy hirdetés a helyi újságban:

"Aki a buszban felejtett egy zacskó halat, az szíveskedjék befáradni a garázsba, és elviheti a buszt."

A falu orvosa iszonyatos sebességgel száguld végig a falu főutcján.

- Lassabban vezess! - figyelmezteti a felesége -, mert megállít a rendőr!
- Nem hiszem. Megmondtam neki, hogy egész nap maradjon az ágyban!

A rendőr megállít egy srácot, és a jogosítványt kéri tőle.

- Hogyan jogosítvány? Azt hittem, azt csak 16 év felettiek kaphatnak.

New York-ban egy elegáns nő bemegy egy bankba, és közli, hogy külföldi utazáshoz szeretne 5000 dollár gyorsítelt felvenni. A bankban beleegyeznek, azzal a feltétellel, hogy felajánl valamit fedezetként.

- Itt áll a Rolls-Royce-om az épület előtt, megfelel? - mutatja a nő.

A bank vezetője nagyon elégedett. Amikor a nő távozik, kinevetik, hogy milyen buta, amiért ekkora értéket hagyott fedezetként, ilyen kis kölcsönért.

Két hét múlva az asszony visszatér a bankba, hogy visszafizesse a kölcsönt és a 19 dolláros kamatot. Az igazgató így szól:

- Hölgyem, utnanéztünk az Ön számlájának, és kiderült, hogy igen nagy vagyonnal rendelkezik. Árulja már el, hogy miért volt szüksége mégis a gyorsítelre?

- Nos, mit gondol, hol máshol hagyhattam volna New York Cityben két hétre az autómát ilyen olcsón, úgy, hogy még vigyáznak is rá?

Maga ügyvéd?

- Igen.
- És van ügye?
- Nincs.
- Akkor maga ügyetlen?
- De volt egy ügyem!
- Akkor maga együgyű!
- De azt is elvették.
- Tudom már! Maga ügyefogyott!

A híres jobboldali svéd politikusról Jarl Hjarlmarssonról mesélték, hogy választási kampánya alatt helikopterrel közelítette meg a félreeső településeket. Egy ilyen távoli kis településen tartott egy hosszabb beszédet, és eljött az idő, mikor kérdéseket tehettek fel neki a polgárok. Sokáig csend volt a teremben, míg a leghátsó sorban felállt egy svéd vadász és megkérdezte: - Onnan fentről a levegőből látott az úr valahol szarvasokat a környéken?.

Egy férfi folyton arról prédikál a feleségének, hogy ha jobban szervezné a házimunkát, mindenre jutna ideje. Egyik délután egyedül marad otthon, és gondolja, hogy majd ő bebizonyítja, milyen gyorsan meg lehet egy süteményt sütni. Néhány óra múlva becsönget a szomszéd:

- Mi újság, csak nem süteményt sütöttél?
- De, igen, aztán még megpucoltam a konyhaablakot, elmosogattam, lemostam a falakat, kimostam a függönyt, és még le is zuhanyoztam. - válaszolja a férj kimerülten.
- És hogy-hogy ilyen nagy munkába fogtál? - kérdi a szomszéd.
- Hát, az úgy kezdődött, hogy a sütemény alapanyagait beraktam a turmixgépbe, és elfelejtettem rátenni a tetejét.

Az iskolai előadáson odahajol az egyik szülő a másikhoz:

- Maga szerint az a gyerek a bal oldalon fiú, vagy lány?
- FIÚ! Méghozzá az én kisfiam!
- Jajj, elnézést, nem tudtam, hogy Ön az anyja!
- Az APJA vagyok!

Mórickáéknál ikertestvérek születnek. A kisfiú csodálkozva nézi a fürdetésüket. Az egyik baba ordít, a másik szép csendben túri, hogy mosdassák.

- Mama, szerintem ezt a halkabbat tartsuk meg!

Az elmeosztályon az egyik ápolat kedveskedni akar az új orvosnak:

- Tudja, doktor úr, hogy mi magát mindannyian sokkal jobban szeretjük, mint az elődjét?
- Valóban? És miért?
- Valahogy olyan közülünk valónak érezzük...